

heden vil komme i Strid med § 1". Men om en saadan Indankning er der ikke Tale, thi Ministeren har efter Lovforslaget overdraget en anden Myndighed at afgøre dette Spørgsmaal, og saa er en Indankning til Ministeren jo en Umulighed. Dette er vistnok blevet staaende ved en Uagtsomhed.

Jeg er enig med flere Talere i, at det er uheldigt, at Dommerne for at kunne overtage en Bivirksomhed skal have Tilladelse ved kongelig Resolution. En kongelig Resolution gives efter en Ministers Indstilling, og her kommer altsaa Dommeren i Afhængighed af Ministeren, en Afhængighed, som man altid med Flid har søgt at undgaa at paaføre Dommeren. Det synes jeg er uheldigt. Hvad saa i øvrigt det Spørgsmaal angaar, hvor vidt Dommere, endog Højesteretsassessorer, skal kunne have Bivirksomheder, udtalte det ærede Medlem, der nys talte, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), at Lovforslaget i den foreliggende Affattelse var et Vidnesbyrd om, hvilket Landsting vi havde. Hvis jeg ikke tager meget fejl, har det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), der ikke staar det ærede Medlem fra Ringsted saa overmaade fjernt — maaske dog, naar alt kommer til alt, mere fjernt, end mange tror — udtalt, at det var ikke uheldigt, at Dommere fik Lejlighed til at gøre Erfaringer i det praktiske Liv ved at have saadanne Stillinger. Imidlertid kan man meget godt — og jeg skulde for saa vidt gerne gaa med det ærede Medlem — stille sig paa det Standpunkt, at man bestemte, at Dommerne skal være helt uafhængige af en saadan Virksomhed, men saa bliver man nødt til, hvis man vil bevare Førsterangkræfter til denne, vel en af de vigtigste Gerninger, vi har indenfor Staten, at give dem betydelig højere Lønninger end dem, de i Øjeblikket har og vil faa efter et foreliggende Lønningslovforslag.

I § 8 staar der, at de Tjenestemænd, der i Øjeblikket har Bivirksomheder, skal indgive Andrøgende om Tilladelse til at beholde disse, og naar de ikke faar noget Svar, har de faaet denne Tilladelse. Det kunde nu være meget fortræffeligt, men der staar, at de skal angive de med Bivirksomheden forbundne Indtægter. I den Anledning vil jeg spørge, hvilken Interesse Staten har af at faa at vide, hvilke Indtægter Tjenestemændene har ved saadanne Bivirksomheder, som i øvrigt er dem til-ladte. Derom staar der intet i § 1. Om de har meget eller lidt ud af deres Bivirksomheder, vedrører aldeles ikke det, som § 1 drejer sig om. Jeg skulde derfor henstille,

at Spørgsmaalet om, hvilke Indtægter ved kommende har, gaar ud af § 8. For øvrigt vil Anmodningerne om disse Tilladelser, naar Bestemmelsen skal omfatte samtlige Statens Tjenestemænd, baade store og smaa, sikkert medføre en meget betydelig Ulejlighed, maaske ogsaa Udgift. Vi kommer maaske til at se Resultatet deraf i Form af Begæringer om Forøgelse af Kontorholdet. I øvrigt er Bestemmelsen ikke til nogen som helst Nytte, for jeg kan ikke skønne, at Staten har noget at gøre med, hvad en Mand anvender sin Fritid til, om han anvender den til Lediggang eller til sin Forædling i forskellige Henseender, eller om han anvender den til at bestyre den Formue, han er saa heldig at besidde, eller han anvender den til paa hæderlig Maade at forøge sine aarlige Indtægter. Staten har ikke noget med den Ting at gøre, naar blot Virksomheden ikke kommer i Strid med det, der staar i § 1. Ja, man kunde maaske — hvad der har været fremsat Forslag om tidligere, dels af mig, dels oppe i Landstinget — gaa saa vidt, at man bestemte, at Tjenestemænd maa ikke konkurrere med Landets øvrige Borgere ved at drive Næring paa Borgerskab eller Næringsbevis, men et Forslag i den Henseende har desværre ikke kunnet trænge igennem oppe i Landstinget.

Endelig finder jeg, at Bestemmelsen i § 6 bør udgaa. Jeg ser ikke nogen Grund til, at Rigsdagen skal have Meddelelse om, hvilke Tilladelser Ministeriet giver Statens Tjenestemænd, store saavel som smaa. Det fremgaar heller ikke af Bestemmelsen, hvor omfattende disse Meddelelser skal være, og om det skal være med Navns Nævnelser. Hvis Rigsdagen imidlertid skulde faa officiel Meddelelse fra Ministeriet om, at en Embedsmand har faaet Tilladelse til at have en Bivirksomhed, og maaske Meddelelse om, at han derved har den og den Indtægt, maa jeg sige, at det kommer aldeles ikke Rigsdagen ved, det er en Administrationssag, som Ministeriet bærer Ansvaret for. Naar saadanne Meddelelser kommer til Rigsdagen, vil de ogsaa kunne blive Genstand for Forhandling her, og dette forekommer mig højst uheldigt. Her maa man sætte sin Lid til, at den Administrationsmyndighed, vi har, i sidste Instans altsaa Ministrene, handler, som ret er, baade overfor den paagældende og overfor det høje Embede, de er i Besiddelse af. Rigsdagen har efter min Mening ikke noget med disse Ting at gøre.

Det høje Ting vil saaledes se, at medens jeg indrømmer, at Lovforslaget paa nogle